

[Udenrigsministeren.]

Om NATO-politikken skulle der også have været et afsnit, mente det ærede medlem. Jeg kan altså kun svare, at det er faren ved ikke at tage alt med, at så får man bebrejdelser for det, man udelader. Det ærede medlem benyttede så lejligheden til at stille et spørgsmål, som jeg gerne vil svare på og er glad for at få lejlighed til at understrege igen, nemlig om NATOs atompolitik og vores atompolitik var ændret, for det havde der været noget fremme om i aviserne. Det er tidligere sagt her, men jeg vil meget gerne understrege, at der ingen ændring er sket i vores atompolitik, der er ingen ændring sket i vore beføjelser.

Det ærede medlem hr. Poul Schlüter anerkendte, at man valgte enkelte emner ud. Jeg takker for de bemærkninger, der blev knyttet dertil, og for bemærkningerne om Mellemøstenkonflikten, som jeg er enig med ham i. Den tendens til at påkalde forståelse mellem parterne, som vores indstilling er udtryk for, og som stormagternes forhandlinger vel også er udtryk for, vil vi gerne støtte; men forudsætningen for, at vi kan være med til at påkalde en forståelse mellem parterne, er nok også, at vi så ikke binder os til en ensidig stillingtagen, som sætter os ud af stand til at være på talefod med den ene eller den anden af parterne.

Det ærede medlem hr. Per Federspiel understregede, at Nigeriasituationen og enden på konflikten ville få betydning for hele udviklingen i Afrika, og det er jeg meget enig med ham i. Der er ingen tvivl om, at konflikten har gjort et stærkt indtryk i Afrika. Man har ikke kunnet undgå, når man mødtes med afrikanske politikere, at mærke, i hvilken grad den naturligvis måtte optage sindene. Det, som optog de afrikanske politikeres sind, var måske ikke så meget det, der har optaget den danske offentlighed så stærkt, nemlig de lidelser, som var en følge af krigen, men meget mere stammeproblemet, suverænitetetsproblemet, Afrikas ansvar for sine egne forhold og forholdet til de lande udefra, som prøvede at blande sig i det. Jeg må nok sige, at min fornemmelse er, at der i de afrikanske lande er stor lettelse over, at striden har fået sin afslutning.

Det ærede medlem hr. Per Federspiels

analyse af Frankrigs politik i Middelhavet lyttede jeg til med interesse. Det var en vurdering, der især knyttede sig til præsident Pompidous udtalelser. Jeg mener, at denne vurdering fortjener at indgå i en totalanalyse af de komplicerede problemer i Mellemøsten.

Både det ærede medlem og andre gjorde nogle bemærkninger om det politiske samarbejde i Europa, især inden for de seks og inden for et kommende udvidet fællesmarked, og sagde, at de nuværende tanker om politisk samarbejde var mere realistiske end dem, man havde haft tidligere, for de gik på en løbende konsultation og måtte både kunne forenes med ønskerne om at få Sverige med i et europæisk samarbejde og med den afspændingspolitik, som måtte være Europas eneste mulighed. Jeg tror, det er et meget vigtigt synspunkt, for integrationen af de vesteuropæiske lande og en udvidelse af fællesmarkedet skulle gerne give os alle en forbedret mulighed for kontakt og samarbejde med hele Europa, altså også med alle de østeuropæiske lande.

Det ærede medlem hr. Stinus sagde, at det måtte være vigtigt, at man i en sikkerhedskonference fik USA og Canada med, og han forstod, at de østlige lande og Sovjetunionen ikke havde noget imod det, men savnede en officiel tilkendegivelse. Jeg må måske sige, at i det communiqué, som fulgte efter mine samtaler i Moskva — det er dateret den 1. december 1969 — er der sådan set en officiel tilkendegivelse, idet der dér står, at man var enig om, at en konference ville være et velegnet middel under forudsætning af forskellige ting, og at alle berørte lande deltog — og der er ingen, der er i tvivl om, hvad der menes med alle berørte lande. Så kom der endogså til at stå „fra begyndelsen“; det lagde vi vægt på. I tidligere formuleringer har det ikke været med, men siden 1. december 1969 kan man altså sige, at det sådan set er godtaget af den sovjetiske regering.

Jeg takker for anerkendelsen med hensyn til Grækenlandssagen og vil gerne sige, at sagen sådan set ikke er helt færdig, idet den forløb sådan, at en krænkelse af statutterne førte til, at den græske delegation forlod mødet i Paris. Men menneskerettighedskommissionens behandling står endnu til-